

# Rom stadfæster synet – nummer fjorten

## *Kristi genspejlinger og dannelsen af dyrets billede: en profetisk parallel i de sidste dage*

Jeff Pippenger  
2024-09-02

Den profetiske række, som angiver, hvornår De Forenede Stater danner et billede til og af dyret, indtræffer, når protestantismens horn er i færd med at danne Kristi billede. Denne dannelse identificeres specifikt i Daniels bog, kapitel ti, når Daniel ser det årsagsvirkende spejl, “marah”, syn. Daniel repræsenterer dem, der skuer Kristus, og idet de gør det, genspejler de Kristi karakter. De hundrede og fireogfyrre tusinde, som repræsenteres ved Daniel i kapitel ti, danner Kristi billede indvortes, kun idet de skuer hans karakter. Ved at skue bliver de forvandlet.

Dyrets billede afspejler dyret, og dannelsen af dyrets billede er den store prøve for Guds folk, hvorved deres evige skæbne vil blive afgjort. Når de protestantiske kirker overtager kontrollen over De Forenede Staters regering, vil de have dannet et billede af det kirke-stats-system, som kendetegner den kontrolstruktur, den pavelige magt benyttede, før den politiske støtte blev fjernet. I den samme tidsperiode vil Kristi billede blive frembragt i Hans folk i de sidste dage. Alligevel var der nogle, som var sammen med Daniel, der ikke så synet, for de flygtede fra synet. De bestod ikke prøven ved dannelsen af dyrets billede, fordi de nægtede at tillade, at Kristi billede blev dannet i dem i prøvelsens tid.

Det åndelige princip om genspejling fuldbyrdes ved at se ind i et spejl, der repræsenterer Kristus, og fordi “marah”-synet er et kausativt syn, frembringer billedet af Kristus i spejlet billedet af Kristus i menneskeheden. Et bogstaveligt spejl genspejler billedet af den mand, som ser i spejlet, men den åndelige anvendelse af princippet har variabler knyttet til spejlet. De, som blot er en “ordets hører og ikke dets gør”, “ser på sig selv og går bort og glemmer straks, hvordan han var”, ser i spejlet og ser kun menneskeligheden.

Den anden klasse, som „ikke er en glemsom hører, men en ordets gør“, ser Guds lov; de ser Kristus i spejlet. Arbejdet består i at forstå, at refleksionens princip har en „naturlig“ virkelighed og en åndelig virkelighed. Daniel illustrerer dem, som gjorde „arbejdet“, for i kapitel ni og ti fremstiller han det arbejde, der frembringer refleksionens åndelige princip.

I de dage sørgede jeg, Daniel, i tre fulde uger. Jeg spiste intet lækkert brød, og hverken kød eller vin kom i min mund; heller ikke salvede jeg mig overhovedet, før tre hele uger var til ende. Daniel 10:1, 2.

Gabriel havde givet Daniel en delvis tydning af synet i kapitel otte, men Daniel havde ikke forstået det hele.

Og jeg, Daniel, blev afmægtig og var syg i nogen tid; derefter stod jeg op og udførte kongens tjeneste. Og jeg var forfærdet over synet, men ingen forstod det. Daniel 8,27.

Søster White oplyser os om, at Daniel søgte at forstå tydningen af budskabet i Daniels bog kapitel otte, som Gabriel havde bragt til Daniel i kapitel ni.

"Med en ny og dybere alvor fortsatte Miller granskningen af profetierne, idet hele nætter såvel som dage blev viet til studiet af det, som nu syntes at være af så overvældende betydning og altopslugende interesse. I Daniels ottende kapitel kunne han ikke finde nogen nøgle til udgangspunktet for de 2300 dage; engelen Gabriel, skønt befalet at lade Daniel forstå synet, gav ham kun en delvis forklaring. Da den frygtelige forfølgelse, som skulle komme over menigheden, blev udfoldet for profetens syn, svigtede de legemlige kræfter. Han kunne ikke udholde mere, og engelen forlod ham for en tid. Daniel 'besvimelede og var syg nogle dage.' 'Og jeg var forfærdet over synet,' siger han, 'men ingen forstod det.'"

"Men Gud havde befalet sin sendebud: 'Lad denne mand forstå synet.' Dette påbud måtte opfyldes. I lydighed mod det vendte englen nogen tid senere tilbage til Daniel og sagde: 'Jeg er nu kommet for at give dig indsigt og forståelse;' 'forstå derfor sagen, og giv agt på synet.' Daniel 8:27, 16; 9:22, 23, 25–27. Der var ét vigtigt punkt i synet i kapitel 8, som var blevet ladet uforklaret, nemlig det, der angik tiden — perioden på de 2300 dage; derfor dvæler englen, idet han genoptager sin forklaring, hovedsagelig ved emnet om tiden." *The Great Controversy*, 325.

I kapitel ti bliver vi underrettet om, at Daniel havde forståelse af „synet“ og „sagen“, men Daniel ønskede mere lys, så han satte sig for at finde denne forståelse, og han fastede i enogtyve dage. Derved repræsenterer han dem i de sidste dage, som forstår det åndelige refleksionsprincip, der er forbilledliggjort ved det naturlige refleksionsprincip. Denne forståelse illustreres ved deres gerninger, og deres gerninger fremstilles ved Daniel som en søgen efter en korrekt forståelse af Guds profetiske Ord. Den åbenbare kontrast til dem, som flygtede fra synet, er, at de ikke søgte efter en korrekt forståelse af Guds profetiske Ord.

Sandheden i Guds profetiske Ord, som Daniel fremstilles som hungrende efter at forstå, er de sidste dages lys, for Daniel er et forbillede på de hundrede og fireogfyrre tusind. Daniel repræsenterer derfor en klasse, som søger at forstå lyset i Guds profetiske Ord, der fremstilles som den sidste prøve, før nådetiden afsluttes. I denne henseende er det Jesu Kristi Åbenbaring, der bliver afseglet lige før nådetiden afsluttes, men det er også prøven, der fremstilles som dyrets billedes dannelse.

Dannelsen af dyrets billede identificerer direkte den proces, hvorved dyrets billede udvikles. Denne virkelighed kan ikke fastslås korrekt uden først at identificere prøvens primære genstand, dyret. Det er dyret, der fastlægger og identificerer, hvordan billedet dannes.

„Men hvad er ‘billedet af dyret’? og hvordan skal det dannes? Billedet frembringes af dyret med de to horn og er et billede af dyret. Det kaldes også et billede af dyret. For at forstå, hvordan billedet er, og hvordan det skal dannes, må vi derfor undersøge selve dyrets kendetegn — pavedømmet.

"Da den tidlige kirke blev fordærvet ved at forlade evangeliets enkelhed og antage hedenske ritualer og skikke, mistede den Guds Ånd og kraft; og for at kunne beherske folkets samvittigheder søgte den støtte hos den verdslige magt. Resultatet blev pavedømmet, en kirke,

som beherskede statsmagten og benyttede den til at fremme sine egne formål, især til straf for 'kætteri'. For at Amerikas Forenede Stater kan danne et billede af dyret, må den religiøse magt i en sådan grad beherske den civile regering, at statens myndighed også vil blive benyttet af kirken til at gennemføre sine egne formål." The Great Controversy, 443.

For at lære, hvordan billedet ser ud, og hvordan det skal dannes, må vi studere selve dyrets karaktertræk — pavedømmet. Det er dyret, der grundfæster det syn, som er de sidste dages prøve, og som frembringes umiddelbart før nådetiden afsluttes. Daniel forstod synet og sagen.

I Perserkongen Kyros' tredje regeringsår blev et budskab åbenbaret for Daniel, hvis navn blev kaldt Belteshazzar; og budskabet var sandt, men den fastsatte tid var lang; og han forstod budskabet og havde indsigt i synet. Daniel 10:1.

Synet er „mareh“-synet om de to tusind tre hundrede år. „Tingen“ er det hebraiske ord „dabar“, som betyder „ord“. Det samme ord („dabar“), som i vers et er oversat med „ting“, er i kapitel ni, vers treogtyve oversat med „sag“.

Ja, mens jeg endnu talte i bøn, kom manden Gabriel, som jeg havde set i synet i begyndelsen, hastigt flyvende hen til mig og rørte ved mig ved tiden for aftenofferet. Og han underviste mig og talte med mig og sagde: Daniel, nu er jeg kommet ud for at give dig indsigt og forstand. Ved begyndelsen af dine bønner udgik ordet, og jeg er kommet for at kundgøre dig det; for du er højt elsket. Forstå derfor sagen, og agt på synet. Daniel 9:21–23.

Gabriel kommer til Daniel som svar på Daniels bøn, der er forbundet med den oplysning, Daniel havde modtaget, da han havde forstået, at han befandt sig i et fangenskab, som var repræsenteret ved spredningen i Tredje Mosebog seksogtyve.

I hans regerings første år gav jeg, Daniel, agt på bøgerne og forstod tallet på de år, om hvilke Herrens ord var kommet til profeten Jeremias, at han ville fuldbyrde halvfjerds år over Jerusalems ødelæggelser. Daniel 9,2.

Det fangenskab, som Jeremias identificerede, førte Daniel til fangenskabet i de „syv tider“, som Moses nedskrev, og som både var en „ed“ og en „forbandelse“.

Ja, hele Israel har overtrådt din lov, ja, ved at vige bort, så de ikke ville adlyde din røst; derfor er forbandelsen blevet udgydt over os, og den ed, som er skrevet i Moses, Guds tjeners, lov, fordi vi har syndet imod ham. Og han har stadfæstet sine ord, som han talte imod os og imod vore dommere, som dømte os, ved at bringe en stor ulykke over os; thi under hele himmelen er der ikke gjort noget sådant, som det er gjort mod Jerusalem. Således som der står skrevet i Moses' lov, er al denne ulykke kommet over os; dog frembar vi ikke vor bøn for Herren vor Guds åsyn, så vi kunne vende om fra vore misgerninger og give agt på din sandhed. Daniel 9:11–13.

På de to vidner, Jeremias og Moses', grundlag forstod Daniel, at den ødelæggelse, som var blevet bragt over Jerusalem, var „forbandelsen“, „Moses'" forbandelse, som var blevet „udgydt over“ det gamle Israel. Søster White omtaler Jeremias' vidnesbyrd som „vidnesbyrd til menigheden“, og i denne henseende identificerer det Jeremias som de sidste dages profetiske ånd, for „vidnesbyrdene

til menigheden“ i de sidste dage er netop dette. Jeremias repræsenterer den profetiske ånd, og Moses repræsenterer Bibelen.

Daniel repræsenterer dem i de sidste dage, som fra disse to vidner forstår, at de er blevet adspredt, og som ud fra Bibelen og Profetiens Ånd forstår, at de er blevet vækket, ligesom Daniel blev det til den kendsgerning, at han (de) havde været i fangenskab, og at fangenskabet var fremstillet i Guds profetiske Ord.

Guds folk i de sidste dage gør den samme erfaring som de ti jomfruer.

"Lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25 skildrer også adventfolkets erfaring." The Great Controversy, 393.

Lignelsens tøvenstid om de ti jomfruer repræsenterer den samme opvågnen hos Daniel i kapitel ni. På grundlag af de to helliggjorte vidner indså Daniel, at hele hans liv var en opfyldelse af en bestemt profeti i Guds Ord. Denne profeti ledte Daniel til det middel, der var nødvendigt, hvis Daniel skulle være beredt på det, som ville ske med ham i det allernæste kapitel. På samme måde måtte milleritterne, da de opfyldte lignelsen om de ti jomfruer, også vækkes til erkendelsen af, at den første skuffelse og forsinkelsen havde ført dem til at falde i søvn. Alle profeterne repræsenterer de sidste dage.

Daniels og milleritternes opvågnen er to vidner om de et hundrede og fireogfyrre tusindes opvågnen i de sidste dage.

„Jesus og hele den himmelske hærskare så med medfølelse og kærlighed på dem, som med sød forventning havde længtes efter at se Ham, som deres sjæle elskede. Engle svævede omkring dem for at styrke dem i deres prøvelses time. De, som havde forsømt at modtage det himmelske budskab, blev ladet tilbage i mørke, og Guds vrede optændtes imod dem, fordi de ikke ville modtage det lys, som Han havde sendt dem fra himmelen. Disse trofaste, skuffede sjæle, som ikke kunne forstå, hvorfor deres Herre ikke kom, blev ikke ladet i mørke. Atter blev de ledt til deres bibler for at ransage de profetiske tidsperioder. Herrens hånd blev fjernet fra tallene, og fejltagelsen blev forklaret. De så, at de profetiske tidsperioder nåede frem til 1844, og at det samme bevis, som de havde fremført for at påvise, at de profetiske tidsperioder afsluttedes i 1843, viste, at de ville ende i 1844. Lys fra Guds Ord skinnede over deres stilling, og de opdagede en tøvenstid — „Om det [synet] tøver, så vent på det.“ I deres kærlighed til Kristi snarlige komme havde de overset synets tøven, som var bestemt til at åbenbare de sande ventende. Atter havde de et tidspunkt. Dog så jeg, at mange af dem ikke kunne hæve sig over deres dybe skuffelse og opnå den grad af nidkærhed og kraft, som havde kendetegnet deres tro i 1843.“ Early Writings, 236.

Til opfyldelse af lignelsen havde Milleritterne »overset synets udsættelse«, men de blev »igen« »ført til deres Bibler for at undersøge de profetiske tidsperioder. Herrens hånd blev fjernet fra tallene, og fejlen blev forklaret.« Daniel blev ført til Bibelen, og »Herrens hånd« blev fjernet fra »de profetiske tidsperioder«, og da Daniel som en, der gjorde Ordet, ikke blot som en hører, ved aktiv tro beviste, at han forstod Jeremias' og Moses' budskab ved at opfylde de anvisninger, der er givet i Tredje Mosebog seksogtyve, såvel som midlet og løsningen på Guds folks adspredte

tilstand, da blev »forklaringen« givet til Daniel.

Når de hundrede og fireogfyrre tusind gennemlever lignelsens ventetid i dens endelige og mest fuldkomne opfyldelse i de sidste dage, vil de gøre det i en tidsperiode, hvor „dannelsen af dyrets billede“ er deres store prøve.

Vi vil fortsætte disse tanker i den næste artikel.

“Når frugten er moden, sætter han straks seglen ind, fordi høsten er kommet.’ Kristus venter med inderlig længsel på åbenbaringen af sig selv i sin menighed. Når Kristi karakter fuldkomment er blevet gengivet i hans folk, da vil han komme for at gøre krav på dem som sine egne.” Ord om Tro 69.

„Det er mørket fra en fejlagtig opfattelse af Gud, der indhyller verden. Mennesker er ved at miste kundskaben om Hans karakter. Den er blevet misforstået og fejlfortolket. På denne tid skal et budskab fra Gud forkyndes, et budskab, oplysende i sin indflydelse og frelsende i sin kraft. Hans karakter skal gøres kendt. Ind i verdens mørke skal lyset fra Hans herlighed skinne, lyset fra Hans godhed, barmhjertighed og sandhed. “

„Dette er det værk, som profeten Esajas skitserer med ordene: ‘O Jerusalem, du som bringer godt budskab, løft din røst med styrke; løft den, frygt ikke; sig til Judas byer: Se jeres Gud! Se, den Herre Gud skal komme med stærk hånd, og Hans arm skal herske for Ham; se, Hans løn er med Ham, og Hans gerning går foran Ham.’ Esajas 40:9, 10.

„De, som venter på Brudgommens komme, skal sige til folket: ‘Se jeres Gud.’ De sidste stråler af barmhjertighedens lys, det sidste nådesbudskab, som skal gives til verden, er en åbenbaring af hans kærlighedskarakter. Guds børn skal åbenbare hans herlighed. I deres eget liv og deres egen karakter skal de vise, hvad Guds nåde har gjort for dem.“ Christ’s Object Lessons, 415.